

TÄTÄ MÄ OON

MY LIFE IS MY MESSAGE

TÄTÄ MÄ OON

MY LIFE IS MY MESSAGE

**”Se on vain elämää,
joten elä täysillä, nauti, naura ja
muista myös kirotta joskus.
Täällä ollaan vain kerran”**

Janne Pasanen

TÄTÄ MÄ OON
MY LIFE IS MY MESSAGE

© 2018 Janne Pasanen

*Kansikuva: **Marko Strandvall***

*Muut osallistajat: **Useat elämäni varrella***

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978- 952-80-0590-2

Sisällysluettelo

Luku 1 – Täältä tullaan	07
Luku 2 – Naperosta opin ahjoon	15
Luku 3 – Oppia ikä kaikki	26
Luku 4 – Kohti aikuisuutta	44
Luku 5 – Porttien sisällä	59
Luku 6 – Itsenäistymisen askeleet	94
Luku 7 – Kun kaikki muuttuu	110
Luku 8 – Mun Lahti	138
Luku 9 – Uuden alku	159
Luku 10 – Harrastaen läpi elämän	199
Luku 11 – Kun kaikki romahtaa	211
Luku 12 – Tätä mä oon	219

Johdanto

Olen Janne, vuonna 1981 syntynyt ihan tavallinen kaveri, joka on ehtinyt elämässään kokea tavalliseksi kuolevaiseksi jo suhteellisen paljon. Olen ehtinyt nähdä useita aallonharjoja ja toisinaan on syöksytty myös alas korkealta, ihan syvälle pohjaan saakka.

Kirjan kirjoittaminen toimi itselle terapiana monien erinäisten käänteiden sekä vastaiskujen jälkeen ja halusinkin tuoda kirjassani esille erilaista näkökulmaa, ihan tavallisen tuiki tuntemattoman ihmisen vinkkeistä. Täten uskon monen pystyvän samaistumaan tähän tuotokseen jollain tasolla. Kirjassa elämäni käydään läpi, loppuviimein kuitenkin aikamoisella pikakelauksella, myöskin elämäni ikäviä ja omasta mielestäni häpeällisiä asioita myöten.

Suurin kynnykseni kirjoittamisen aloittamiseen oli alkuun pelko, että mitä muut ajattelevat minusta tämän julkaisun jälkeen ja saanko ketään kiinnostumaan tästä opuksesta. Lopulta nakkasin pelot nurkkaan ja ajattelin "vitut muista ja kenenkään mielipiteistä, tämä mä olen, näin olen elänyt ja tämän olen saavuttanut".

Kaikki kirjoittamani asiat ovat omia muistojani ja niiden pohjalta tehtyjä, eli en ole halunnut tuoda kirjaan lisää väriä haastattelemalla muita lapsuudestani, vaan kaikki tämä tulee omien mieleni ja muistojeni lokeroista, ja täten kaikki tässä kirjoitettu on täysin aitoa ja osittain pieniä asiavirheitä saattaa ilmetä.

Puhun kirjassani tutuistani käyttäen sanoja luokkakaveri, ystävä, kaveri, tuttu, joukkuekaveri jne. koska en halua nimetä ketään suoraan nimellä ja haluan kunnioittaa kaikkien omaa identiteettiä ja yksityisyyttä. He, jotka ovat olleet mukana elämässäni, tunnistavat kyllä kohtauksista itsensä.

Toivottavasti teksti nappaa sinut mukaansa ja löydät itsellesi myös jotain kirjan myötä. Elämä on harvoin kovinkaan mustavalkoista, nyky maailman sosiaalisen median pumpulihuttua ja se tulee varmasti ilmi myös tämän kirjan myötä.

Loppuun pitäisi varmaan laittaa, että päivääkään en vaihtaisi pois, mutta se on yleisellä tasolla paskapuhetta. Vaihtaisin useankin päivän pois, mutta toisaalta näistä kaikista asioista on jäänyt jokin merkki / arpi oman sieluni syövereihin ja nyt revin ne arvetkin auki teille kaikille.

Luku 1. Täältä tullaan

ELOKUU VUOSI 1981, jolloin Music Television (MTV) oli juuri aloittanut lähetyksensä. Tästä merkki-paalusta, joka on myöhemmin koskettanut lukuisia ihmisiä, ehti kulua se 13 päivää, kun keskipäivän jälkeen päätin, että myös aikani on tullut ja annoin ensimmäiset ääninäytteeni maailmalle Päijät-Hämeen keskussairaalassa. Helpolla en kuulemma ollut äitiäni päästänyt ja vuokseni ehdittiinkin jo ennen ensiesiintymistäni kirota moneen otteeseen. Tämä kiroaminen oli kuitenkin vaihtunut pyyteettömäksi rakkaudeksi välittömästi, kun äitini oli minut rinnalleen saanut ja lääkärien toimesta minut potraksi pojaksi julistettiin. Myöhemmässä vaiheessa elämääni, tätä kiroamista on varmasti tapahtunut useankin asian yhteydessä. Se varmasti aukenee myöhemmin paremmin myös teille. Tällöin Suomen Presidenttinä toimi edesmennyt, monella tapaa legendaarisen statuksen saanut Urho Kaleva Kekkonen.

Vauvana olin kuulemma ollut suhteellisen helppo, eikä minusta ollut suurempaa vaivaa äidilleni. Asuimme elämäni ensimmäiset vuodet Lahdessa, edelleenkin parjatussa kaupunkilähiössä Liipolassa. Tällöin ei ollut samalla tapaa mahdollisuutta jäädä pidemmäksi aikaa lapsen kanssa kotiin viettämään ihanaa vauva- sekä taaperoarkea ja täten valtaosa omista lapsuuden muistojäljistä ajoittuukin Anttilanmäelle. Täällä olin lapsuudessaani päivät hoidossa mummolla ja papalla. Vanhempani halusivat kuitenkin pitkistä työpäivistä huolimatta minut kotiin yöksi, joten iltaisin siirryttiin kotia kohti.

Aamuisiin siirryttiin taas takaisin mummolaan ihmettelemään papan puuhasteluja pihalla. Aika kultaa muistot ja loppuviimein muistot ovat hataralla pohjalla ensimmäisten vuosien osalta.

Muistoissa siintää kirkkaana mummolan saunatila, jossa oli pieni mustavalkotelkkari. Liiteri, jonka läheisyydessä papan kanssa paiskittiin hommia. Jouluisin kokoonnuttiin mummolan notkuviin pöytiin ja jännitys oli jotain sanoin-kuvaamatonta pienelle ihmiselle. Täällä samaisessa paikassa opin myös kävelemään. Tarina kertookin, ettei äitini ollut pystynyt enää jatkamaan työpäiväänsä, kun tämän uutisen oli saanut puhelimen välityksellä.

Pappa oli perusluonteeltaan rauhallinen ja leikkisä, joka ei koskaan hermostunut lasten nähden. Kuitenkin eräänä kauniina päivänä en ollut saanut tahtoani läpi jossain varmasti todella tärkeässä asiassa. Tällöin olin ilmoittanut lähteväni maailmalle. Pappa oli todennut, että siitä vaan, joten olin napannut rakkaan vaaleanpunaisen pantterini kainaloon ja lähtenyt. Olin viipottanut vauhdilla Anttilanmäkeä alas kohti autotietä. Pappa käveli perässäni ja hyvissä ajoin ennen tietä, oli useaan otteeseen kehottanut minua pysähtymään. Lopulta hän sai juosta ja kaapata minut kiinni, juuri ennen kuin olin astumassa vilkkaalle autotielle. Tämä on muistoissani, sillä se on ainoa kerta kun olen nähnyt papan oikeasti suuttuvan.

Muutimme kesäkuun lopulla vuonna 1983 Riihelään ja tällöin Riihelässä oli talvisin hyvät ulkojäät. Talviaikaan olimmekin kentällä käytännössä joka ikinen päivä luistelemassa. Opin itse luistelemaan jo pienenä ja tällöin alueellinen lasten korttelilätkä oli täysin voimissaan. Olimme erään lähellä asuvan pojan kanssa niin intoa täynnä jääkiekosta, että saimmekin vetää ensimmäiset pelipaidat päälle jo neljä-vuotiaana. Meidän ikäisillemme lapsille ei ollut joukkuetta, joten hämmensimme pakkaa kuusi-vuotiaiden joukkueessa. Tavaramerkkimme olikin

kaksi syöksyvää pakkia, eli lyhyillä potkuilla vauhti tappiin ja mahallaan syöksyen kohti kiekkoa. Vanhemmat ottivat meidät hyvin mukaan porukkaan ja tässä menikin Riihelän korttelissa pelatessa seuraavat pari vuotta. Palataan tähän aiheeseen kuitenkin myöhemmässä vaiheessa tarkemmin.

Samoihin aikoihin aloitin myös jalkapallon pelaamisen. Perhetaustani siivittämänä Lahdessa ei ollut itsellä muita vaihtoehtoja seuran suhteen, kun kunniallinen musta oranssi. Toki Lahdessa oli junioritoimintaa myös valkoisen peliasun eli Kuusysyn puolella, mutta se ei ollut itselle vaihtoehtona auki, joten Reippaaseen siis mentiin. Palataan näihin harrastuksiin kuitenkin myöhemmässä vaiheessa tarkemmin.

Vuosi 1986 ja 7. lokakuuta TV uutiset ja Ajankohtainen kakkonen julistivat surusanomaa usealle, eli Dingo oli virallisesti hajonnut. Meidän perheen murheen kyyneleet vaihtui onnenkyyneleihin kuitenkin reilu viikko tämän jälkeen. 15. lokakuuta pikkuveljeni halusi myöskin esittäytyä maailmalle. Oma sukunimeni oli viisi-vuotiaaksi asti Ukkonen (äitini mukaan), kunnes vanhempani menivät naimisiin veljeni synnyttyä vuonna 1986. Tällöin myös oma sukunimeni luonnollisesti vaihdettiin Pasaseksi, jotta olemme kaikki samalla nimellä.

Itselle tämä on muistoissa iso juttu, sillä en olisi voinut olla onnellisempi siitä, että sain viimein kunnian olla isovelji. Muistan siis oikeasti useita hetkiä, kun vaan makasin lattialla tämän nyytin ollessa viltillä. Tuijotin tulokasta, sekä koitin saada hassuttelulla minimiehen nauramaan. Muistoissani siintää myös kauhunhetket siitä, kun veljeni sai pienenä kuumekouristuksia ja paniikki valtasi koko talon. Nämä kohtaukset eivät onneksi toistuneet kovin pitkää ajanjaksoa elämässämme. Samoin muistan kun veljeni oli oppinut kävelemään, mutta jalkaterät eivät asettuneet oikein. Hänen molemmat jalat leikattiin sekä kipsattiin

noin vuoden iässä ja tämä pieni ihminen joutui opet-telemaan kaiken uudelleen. Mutta se veljeni vauva-ajasta, kertokoon hän itse aikanaan lisää jos siltä tuntuu.

Elimme hyvin normaalia työväenperhe arkea ja mitään ihmeellistä ei perhepiirissämme tapahtunut. Kävimme usein moikkaamassa sukulaisia ja molempien vanhempien puolelta sukulaissuhteet tuntuivat ainakin lapsesta läheisiltä. Kävimme myös usein isäni siskon luona Kunnaksessa ja näinkin tällöin usein myös serkkujani tältä puolelta. Toki vanhempani myös riitelivät joskus, mutta tämä tapahtui käytännössä aina kun me olimme jo nukumassa. Esitin itse tällöin aina nukkuvaa ja muistan olleeni peloissani näiden riitojen aikana. Tähän ei mitään fyysisyyttä liittynyt, vaan ainoastaan kinastelua erinäisistä asioista. Eli täysin normaalia parisuhteen eripuraa. Perheessämme ei ollut tällaisia tapauksia kun ihan satunnaisia. Meillä ei siis veljeni kanssa ole riitaisaa tai viinanhuuruista lapsuutta. Olemme saaneet kasvaa turvallisessa ja rakastavassa ympäristössä oman lapsuutemme. Toki vanhemmillamme on ollut omat vaikeutensa ja erokin on ollut lähellä, mutta vanhempani raivasivat läpi vaikeuksien. Tänäkin päivänä saman katon alta löytyy äiti sekä isä ja kaikesta on aina tyylikkäästi selvitty.

Pikkuveli tosiaan syntyi vuonna 1986 ja tästä vuosi eteenpäin eli 1987 jääkiekossa ei Riihelän alueelle saatu ikäisillemme korttelijengiä kasaan. Tällöin minä ja muutama muu kaveri siirtyi pelaamaan Jalkarannan alueelle. Tästä kääntyi uusi lehti jääkiekon saralla. Jätän tämän kerronnan myöhempiin lukuihin, jossa käsittelen harrastuksia kokonaisuudessa tarkemmin ja yksityiskohtaisemmin.

1987 oli muutoksen vuosi, sillä tällöin siirryin käytännössä katsoen ensimmäistä kertaa kokopäiväisesti muualle hoitoon. Aloitin esikoulun Sopenkorvessa sijaitsevassa vihreässä talossa. Täällä oli itselle jo useita tuttuja

pihapiiristä sekä harrastuksista, joten sopeuduin tähän mallikkaasti. Esikoulun alkuajoista muistan vieläkin, kun yhdelle ystävälleni esikouluun jääminen ei ollut aluksi kovinkaan helppoa. Kerran hän jopa hyppäsi puoliksi liikkeessä olevan auton päälle, jotta ei tarvitsisi jäädä esikouluun. Henkilövahingoilta onneksi välttyttiin ja saatiin tämä ystävä myös tottumaan uuteen sekä ihmeelliseen maailmaan.

Loppupeleissä esikouluajasta on yllättävän vähän mitään sen kummempia muistoja taltioitunut. Toki muistan leikkejä, lukemista, pihan pensaat joiden välissä piiloteltiin. Kerran näytin myös urheilullisena pojan koltiaisena muille, kuinka rekillä roikutaan pelkästään jalkojen varassa. Tästä sitten seurasi aikamoinen aivotärähdys, joten väitän suoritukseeni jääneen hiukan petrattavaa. Joka tapauksessa se vuosi tuli ja meni, ilman sen kummempia kommervenkkejä.

Omassa pihapiirissäni olin koko lapsuuteni ajan pidetty ystävä. Meitä oli paljon samassa ikäluokassa olevia veijareita, joten kaiken maailman juttuja ehdittiin kyllä jo ennen koulutaivalta pihapiirissä säätää. Olin jo pienenä pojan koltiaisena tyttöjen suosiossa ja valittiinpa minut jopa pihapiirissä järjestettyjen Mr. Erviänkatu kilpailujen kuninkaaksikin. Ilmeisemmin olin suhteellisen sanavalmis ja charmantti tapaus jo poikasena. Myöhemmin tulette huomaamaan, että tämä ei ole aina ollut niinkään hyvä juttu. Pihapiirissä lupailin myös yhdelle jos toiselle meneväni naimisiin, milloin kenenkin kanssa. Sainkin ensimmäisen kolmiodraaman aikaan jo alle kouluikäisenä, kun naapurin tyttö oli mennyt hysteerisesti itkien kotiin. Lopulta kun hän oli rauhoittunut, oli hän kertonut äidilleen, että olen luvannut jollekin toisellekin meneväni naimisiin. Tyttörukka ei ollutkaan lopulta se one and only sydämen valittu. Myöhemmässä vaiheessa heistä kummastakaan ei kuitenkaan vaimoani tullut. Olin myös jo hyvin pienenä opettanut naapurin muille lapsille pihalla, miten barbit

lisääntyä ja tästä taisin saada vähän sapiskaa kotirintamalla. Ei harmainta aavistustakaan, mistä tämän itse olin keksinyt, sillä kotona ei eväitä tämän tiedostamiseen oltu kyllä jaettu.

Muistan myös hyvin elävästi kun alle kouluikäisenä näin unta sataan laskemisesta. Aamulla ilmoitin vanhemmilleni, että osaisin nyt laskea sataan. Näinhän se meni, että osasin tosiaan unen nähtyäni laskea sataan. Myöhemmin näin myös unta, että osaan ajaa pyörällä ilman apupyöriä. Pienen väännön jälkeen isä suostui ottamaan pyrstäni apupyörät pois. Sain polvet ruvella todeta, että en muuten osaa ajaa ilman niitä hiton apupyöriä ja isäni sai ruuvailla otsa hiessä niitä takaisin paikoilleen.

Kyllä pihan vanhemmat sällit myös huijailivat tätä herraa. Eräänä kesäisenä aamuna oli naapurimme auton takalasi heitetty kivellä tuhannen paskaksi. Olin seissyt tällöin pihalla julistamassa, että minä sen rikoin. Kukaan ei tietenkään tätä vaahtosammuttimen kokoista pikkuapinaa uskonut, sillä en edes varmaan jaksanut nostaa tätä kyseistä kiveä. Pihan isommat sällit olivat siis lyöneet sanat suuhuni ja itse toistelin tätä papukaijan lailla vanhemmille. Tämä tunnustukseni ei kuitenkaan mennyt läpi edes kyy-nisimmille naapureillekaan.

Omistimme myös ihan pienenä ollessani muutamaan otteeseen koiria (Timi ja Pete), mutta näistä jouduttiin luopumaan erinäisten syiden takia. Ensimmäisen arpeni, joka löytyy tänäkin päivänä silmäkulmastani, sainkin Peten toimesta. Tähän olin toki itse syyppää, kun en voinut taas uskoa vanhempiani. Tapanani oli lukuisista kielloista huolimatta pitää Peten palloa pääni yläpuolella ja jokainenhan voinee miettiä mitä tämä nuori koira silloin tekee. Koira koitti hypätä palloa pääni yläpuolelta ja kynsi raapaisi suoraan silmäni alle reippaasti vuotavan syvän haavan. Tämä käytiin sitten paikkailemassa sairaalassa. Seuraavat arpeni sain, kun olin taas jostain syystä

möksähtänyt äidilleni ja päätin kielloista huolimatta, maassa istuessani heitellä haravaa pääni yläpuolella. Nuoren miehen keskittyminen hän se tässä herpaantui naapurin muiden lasten ääniin ja siinä sitten istuin verta valuen, haravan piikit päässäni keskellä pihaa. Taas paineltiin sairaalaan paikattavaksi. Arpia ja sattumuksia elämän varrella onkin sittemmin tullut ihan reippaasti lisää.

Vuonna 1991 perheeseemme tulikin sitten viimein koira jäädäkseen. Isämme sanoi aina, että koiran pitää olla koiran kokoinen ja äitini halusi puudelin. Täten perheeseemme tuli kompromissina iso villakoira. Bobiksi tämä ihanuus nimettiin ja vuosien saatossa saimme huomata tämän kaverin olevan maailman rauhallisoin tapaus. Muistan joskus tapauksen, kun mummoni oli mennyt meille sisään poissaollessamme. Tämä meidän kodin vahti oli painellut yläkertaan karkuun ja oli vain kurkkinut rappusista epäluuloisena mummoani. Varsinainen vahtikoira, ettenkö sanoisi. Kuitenkin tämä itse rauhallisuus todistu myös, ettei hän mikään nössö ole. Isäni oli koiran kanssa lenkillä ja seudullamme oli paha mainetta yllä pitävä hullu dalmatialainen. Koira oli agressiivinen ja tämä oli yleisesti kaikkien tiedossa. Isäni mennessä tämän koiran pihan ohi, oli koira päässyt irti. Se hyppäsi pois pihasta suunnaten suu vaahdossa kohti Bobia. Isäni oli ollut varma että nyt tulee puudelista jauhelihaa, mutta mitä vielä. Bobi oli kääntynyt, vetänyt hampaat esiin ja koiran tullessa päälle, napannut tätä kurkusta kiinni ja taittanut dalmatialaisen tonttiin. Tämän jälkeen oli dalmatialainen luikkinut häntä koipienvälissä takaisin pihaansa ja Bobi oli jatkanut matkaa, ihan kuin mitään ei olisi tapahtunut. Bobista on monia lämpimiä muistoja ja sain itse olla aikanaan vuonna 2005 vieressä, kun koiralle jouduttiin viimeinen piikki elämässä antamaan. Bobi siirtyi rauhallisesti ajasta ikuisuuteen ja se oli saanut elää hyvän elämän rakastavassa kodissa.

Loppuviimein olin kuitenkin suhteellisen rauhallinen ja helppo lapsi, joka ei ylimääräisiä harmaita hiuksia vanhemmille aiheuttanut vielä lapsuudessa. Kerhossa ja esikoulussa olin ollut hieman villinpuoleinen, mutta sielläkin ajan myötä olin oppinut hiukan rauhoittumaan. Omassa pihapiirissä olin aika pitkälti johtavassa asemassa, eli usein asioita tehtiin minun tavallani. Useat lapset olisivat hypänneet vaikka kaivoon perässäni. Ne ketkä eivät olleet niin mukana vietävissä, olivatkin ainoita joiden kanssa myös sitten kinattiinkin välillä. Pihapiirimme oli todella tiivis ja kavereita oli todella paljon. Sosiaaliset suhteet ja ryhmässä toimiminen tuli jo tutuksi aikaisessa vaiheessa elämääni. Tästä on varmasti ollut itselle hyötyä myöhemmässä elämänvaiheessa. Omat puheenlahjani kehittyivät jo hyvin nuorena ja tästä on ollut itselle vanhemmiten niin hyötyä kun myös haittaa.

Pääasiallisesti jo ennen koulutaivalta aikamme kului pihalla pelaamalla, keppostellessa ja erinäisiä aktiviteetteja harrastaen. Ulkona oltiin uhmaten kaikkia luonnonlakeja, säällä kuin säällä. Käytännössä en muista lapsena katsoneeni juuri koskaan edes televisiota, kun aina oli muuta touhua pihalla. Pikkuveljeni seurasi tekemisiämme aina silmä kovana. Ennen omaa koulutaivaltaan, ei hän vielä juurikaan osallistunut puuhiimme. Johtuen tässä vaiheessa vielä tuntuvasta viiden vuoden ikäerostamme. Myöhemmin veljeni on ollut mukana vaikka ja missä. Hän on saanut vaikutteita itseltäni asioihin, jotka ovat vahvasti hänen elämässään mukana vielä tänäkin päivänä.

Luku 2. Naperosta opin ahjoon

KOITTAAN VUOSI 1988, jolloin presidentti Mauno Koivisto aloitti toisen virkakautensa. Tämä oli itselle hyppy uuteen aikaan. Aloitin tällöin koulutaipaleeni Lahdessa Kasakkamäen ala-asteella. Koulun lähtö jännitti jonkin verran, sillä meidän pihapiiristämme samalle luokalle lähti vain kaksi ystävää. Muut ystävät olivat vuotta tai kahta nuorempia. Osa tutuista taas meni Riihelän ala-asteelle. Riihelään, eli ”omaan” kouluun emme kaikki päässeet, koska koulu oli suhteellisen pieni. Meidän ikäluokan ihmisiä oli paljon alueella, joten osa joutui menemään Kasakkamäkeen. Tämä on itselle ensimmäinen muistikuva omalta mukavuusalueelta poistumisesta. Uusi asia jopa hiukan pelotti tällöin.

Heti koulun ensimmäisestä päivästä alkaen, tuli erittäin selväksi kenen pillin mukaan koulussa talsitaan. Ensimmäisen luokan opettajani, oli vanhan koulukunnan opettajia. Hän otti sanallisesti luulot pois jokaiselta härvääjältä. Napakka ja kantava komento ”katseet eteenpäin ” kantautui luokkamme joka nurkkaan aivan kuin armeijassa. Tämä kuului varmasti myös koulun käytäville, heti ensimmäisestä päivästä lähtien. Tällöin opettajilla oli vielä valtaa pistää luokan pikkupalleroiset ruotuun. Ei tietenkään fyysisesti, mutta tiukalla otteella ja myös kova sanaisesti. Voin kertoa, että tämäkin villivarsa tapitti selkää suorana kuunnellen jokaisella tunnilla. Kaikille oli erittäin selvää, että kaikki seurustelu tapahtuu välitunneilla ja ylimääräinen puhe sekä liikuskelu ei kuulunut tuntiemme agendaan.

TÄTÄ MÄ OON ON KIRJA JOKA KERTOO TAVALLISESTA VUONNA 1981 SYNTYNEESTÄ KAVERISTA, JOKA ON EHTINYT NÄHDÄ ELÄMÄSSÄÄN JO KAIKENLAISTA. KIRJASSA ELÄMÄN HAASTEITA KÄSITELLÄÄN ILMAN SEN KUMMEMPAA KAUNISTELUA.

ELÄMÄ EI AINA OLE NIIN MUSTAVALKOISTA, JOTEN KIRJASSA REVITÄÄN AUKI MONIA ARKOJAKIN AIHEITA. ARJEN HAASTEET OVAT VALTAOSALLE TUTTUJA, JOTEN LUKIJAN ON TÄTEN HELPPO SAMAISTUA TEOKSEEN.

